

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 863/2016
10.08.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Радослава Петровића, Драгише Ђорђевића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Д.В., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљене Д.В., адвоката В.Г. и С.С., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 1729/15 од 02.02.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 465/16 од 28.04.2016. године, у седници већа одржаној 10.08.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене Д.В., адвоката В.Г. и С.С., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 1729/15 од 02.02.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 465/16 од 28.04.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 1729/15 од 02.02.2016. године окривљена Д.В. је оглашена кривом да је извршила кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је осуђена на казну затвора у трајању од четири месеца и истовремено је одређено да ће се казна извршити тако што ће је окривљена издржати у просторијама у којима станује у Б. у Улици ..., без примене електронског надзора, с тим што окривљена не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Окривљена је упозорена да уколико једанпут у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне. Одређено је да ће суд о трошковима кривичног поступка одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 465/16 од 28.04.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Д.В., а пресуда Првог основног суда у Београду К 1729/15 од 02.02.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости су благовремено поднели браниоци кривљене Д.В., адвокати В.Г. и С.С., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљене сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Браниоци окривљене у захтеву за заштиту законитости истичу да је побијаним пресудама повређен кривични закон у смислу члана 439. тачка 2) ЗКП и у вези са тим наводе да окривљена Д.В. као директор гимназије није службено лице у смислу члана 112. став 3. Кривичног законика, јер је она на место директора изабрана одлуком привременог школског одбора Т. Б. гимназије, а околност да је министар дао сагласност на ову одлуку ништа у суштини не мења. У вези са изнетим браниоци сматрају да окривљена може једино имати својство одговорног лица у смислу члана 234. Кривичног законика. Поред тога, у захтеву се истиче да из утврђеног чињеничног стања произилази да је Н.М.Б. поступала у свему према уговору и одржала часове за које је плаћена, тако да се не може говорити да је окривљена Д.В. истој прибавила противправну имовинску корист из члана 359. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде, произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, односно произилази да је окривљена Д.В. критичном приликом при чему је могла да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, била свесна свог дела чије је извршење хтела и била свесна забрањености свог дела, као службено лице и то директор Т. Б. гимназије искоришћавањем свог службеног положаја, другом прибавила имовинску корист у износу преко 450.000,00 динара, на тај начин што је као службено лице 03.09.2012. године закључила Уговор о раду на одређено време са Н.М.Б., а 09.07.2013. године Уговор о раду на недоређено време по спроведеном конкурс за радно место наставник социологије на италијанском језику иако је окривљена знала да Н.М.Б. у погледу образовног профила не испуњава услове предвиђене Правилником о систематизацији радних места за радно место наставник социологије, као и да Н.М.Б. нема завршени одговарајући факултет за то место и не поседује потребну лиценцу за рад предвиђену Законом о основама система образовања и васпитања и Правилником, те да самим тим није могла бити примљена у радни однос а поготово не у статусу

наставника, а чиме је окривљена прибавила имовинску корист Н.М.Б., на име бруто зараде укупан износ од 527.023,33 динара као и 102.052,08 динара на име трошкова превоза, а на штету буџета Републике Србије.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, неосновани су наводи бранилаца окривљене да се у конкретном случају може радити само о кривичном делу злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. Кривичног законика, будући да из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилази да је окривљена као службено лице искоришћавањем свог службеног положаја другоме прибавила имовинску корист у износу преко 450.000,00 динара. С тим што, по налажењу овог суда, окривљена је као директор школе управо лице у установи којем је поверено вршење јавних овлашћења и које одлучује о правима и обавезама или интересима физичких или правних лица, те се у том смислу на основу члана 112. став 3. тачка 3) Кривичног законика сматра службеним лицем, због чега су наводи из захтева бранилаца окривљене да окривљена као директор школе нема својство службеног лица, од стране овог суда, оцењени као неосновани.

Поред тога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају није остварена „противправна“ имовинска корист, имајући најпре у виду да је за извршење кривичног дела из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ потребно да се прибави имовинска корист у износу преко 450.000,00 динара, а што произилази из изреке побијане првостепене пресуде (да је окривљена искоришћавањем свог службеног положаја, другом прибавила имовинску корист у износу преко 450.000,00 динара), при чему, по налажењу овог суда, сама чињеница да је окривљена својим радњама за које је оглашена кривом омогућила Н.М.Б. да ради на радном месту за које није испуњавала услове и на тај начин остварује зараду, јасно указује на то да је окривљена Н.М.Б. прибавила имовинску корист.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Кривичног законика.

Браниоци окривљене у захтеву за заштиту законитости истичу да су побијане пресуде због конфузије у разлозима о чињеничним и правним питањима неразумљиве у смислу члана 438. став 1. тачка 11) Законика о кривичном поступку.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**